

Sygn. akt IX Pa 79/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 grudnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach

Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

Wydział IX Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący : SSO Barbara Kuźdrzał- Kiermaszek /spr/

Sędziowie: SSO Barbara Kubasińska- Malcher

SSO Maria Olszowska

Protokolant: st. sekretarz sądowy Dagmara Mazurkiewicz

przy udziale ./.

po rozpoznaniu w dniu 11 grudnia 2014r. w Rybniku

sprawy z powództwa **S. B.**

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością i spółce komandytowej we W.

o odszkodowanie

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Rybniku Wydziału V

z dnia 27 maja 2014 r. sygn. akt V P 4/13

uchyla zaskarżony wyrok w pkt.1,3,4 i 5 i przekazuje sprawę w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu Sądowi Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Rybniku Wydziałowi V pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego.

Sędzia: Przewodniczący: Sędzia:

SSO Barbara Kubasińska-Malcher SSO Barbara Kuźdrzał-Kiermaszek SSO Maria Olszowska

Sygn. akt IX Pa 79/14

UZASADNIENIE

Powódka S. B. w pozwie z dnia 2 stycznia 2013 roku domagała się zasądzenia na jej rzecz od pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialności sp.k. we W. odszkodowania w wysokości 50.750 zł brutto tj. 1.450 zł miesięcznie oraz zasądzenia kosztów procesu. Na uzasadnienie swojego żądania podała, że w dniu 4 stycznia 2010 r. uległa wypadkowi podczas pracy w pozwanej, za który wyłączną winę ponosi pozwana poprzez nieprzestrzeganie przepisów i zasad BHP. W wyniku doznanego urazu, nie miała możliwości podjęcia pracy zarobkowej. Powódka wskazała, że wymaga

stałej rehabilitacji, jakkolwiek wysiłek fizyczny powoduje ból w kolanie, który utrudnia jej codzienne funkcjonowanie. Wskazała, że do wypadku doszło w drodze na halę gdzie pracowała. By tam dotrzeć musiała wyjść z budynku, obejść go z prawej strony, a następnie bramą główną wejść na teren hali.

Pozwana (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością sp. k. we W. w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Podniosła, że powódka nie wykazała istnienia materialno-prawnych przesłanek wniesienia powództwa o ustalenie wypadku przy pracy. Podkreśliła, że nie wykazała braku możliwości zarobkowych oraz dążenia do uzyskania dochodów. W ocenie pozwanej powódka nie udowodniła wysokości szkody. Podkreśliła, że powódka przyczyniła się do zaistnienia zdarzenia z dnia 4 stycznia 2010 r. poprzez nieuwagę i pośpiech, a pozwana nie ponosi winy za zaistnienie tego zdarzenia. Powódka była należycie przeszkolona w zakresie BHP oraz była zdolna do świadczenia pracy, posiadała stosowną odzież roboczą oraz antypoślizgowe obuwie. Pozwana dochowała wszelkiej staranności w zapewnianiu norm bezpieczeństwa i higieny pracy, przestrzeganych rygorystycznie przez kontrahenta tj. (...) S.A.

Na rozprawie w dniu 23 października 2013 r. powódka cofnęła pozew ze zrzeczeniem się roszczenia ponad kwotę 39.980,90 zł.

Postanowieniem z dnia 23 października 2013r. Umorzono postępowanie w części dotyczącej żądania ponad kwotę 34.980,90 zł.

Wyrokiem z dnia 27 maja 2014r. Sąd Rejonowy w Rybniku V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w pkt :

1. zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 19.500,60 zł ,
2. w pozostałej części powództwo oddalił
3. zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 1.476 zł w tym 276 zł podatku VAT tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu,
4. nakazał pobranie od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Rybniku) kwoty 1.076 zł tytułem opłaty,
5. wyrokowi w pkt 1 co do kwoty 1.600 zł nadał rygor natychmiastowej wykonalności

Sąd ustalił, że powódka S. B., ur. (...), była zatrudniona w pozwanej (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością sp. k. we W. na podstawie umowy o pracę na okres próbny od dnia 1 lipca 2009 r. do 30 września 2009 r. , a następnie na podstawie umowy o pracę na czas określony zawartej na okres od dnia 1 października 2009 r. do 31 września 2011 r. w pełnym wymiarze czasu pracy w charakterze operatora suwnicy. Została zapoznana przez pracodawcę z ryzykiem zawodowym występującym na jej stanowisku pracy oraz przeszkolona z zakresu BHP, była zdolna do świadczenia pracy. Powódka świadczyła pracę na terenie (...) S.A. w R.. Stosunek pracy ustał z powodu rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia na podstawie art. 53 k.p. w zw. z art. 30 § 1 pkt 3 k.p. Średnie miesięczne wynagrodzenie powódki liczone jak ekwiwalent za urlop wynosiło 1.456,56 zł. Powódka otrzymywała dodatkowe wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych w wysokości 450 zł miesięcznie.

W dniu 4 stycznia 2010 r. powódka miała pracować na zmianie I i obsługiwać jedną z suwnic w hali wydziału W1. Po przebraniu się w odzież i antypoślizgowe obuwie robocze, około godz. 5:50 powódka wychodziła głównym wyjściem z budynku, gdzie w suterenie znajduje się szatnia. Wyjście to stanowi łącznik pomiędzy dwoma budynkami (...) i jest zadaszone. W dniu zdarzenia na schodach zalegał śnieg, było mokro i ślisko. Kiedy powódka wychodząc z budynku stanęła na stopniu znajdującym się na zewnątrz budynku, poślizgnęła się i upadła. Poczuła silny ból w lewej nodze od kolana w dół. Została przewieziona na pogotowie, a następnie z powrotem do zakładu pracy. Powódka podjęła leczenie w poradni ortopedycznej gdzie stwierdzono skręcenie kolana lewego oraz stłuczenie podudzia lewego. Od dnia 4 stycznia 2010 r. przebywała na zwolnieniu lekarskim. Leczenie nie przyniosło rezultatu ponieważ noga puchła,

a powódka zaczęła odczuwać bóle w klatce piersiowej. Z podejrzeniem zatoru płucnego została skierowana do szpitala pulmonologicznego w R..

W protokole nr (...) ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku przy pracy zdarzenia z dnia 4 stycznia 2010 r. uznano za wypadek przy pracy.

Decyzją z dnia 12 marca 2013 r. ZUA Oddział w R. odmówił powódce prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy jakiemu uległa w dniu 4 stycznia 2010 r. Wyrokiem Sądu Okręgowego w Gliwicach Ośrodek Zamiejskowy w Rybniku z dnia 3 września 2012 r. w sprawie o sygn. akt IX U 541/12 zmieniono zaskarżoną decyzję organu rentowego i przyznano ubezpieczonej prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 4 stycznia 2010 r. począwszy od 7 września 2011 r. do lutego 2013 r.

Powódka otrzymała zasiłek chorobowy w łącznej kwocie 5.437,29 zł netto. W okresie od 10 lipca 2010 r. do 29 czerwca 2011 r. powódka otrzymywała świadczenie rehabilitacyjne. Łącznie w tym okresie otrzymała tytułem tego świadczenia kwotę 12.932,11 zł netto. W okresie od 1 grudnia 2012 r. do 31 grudnia 2012 r. powódka otrzymywała rentę z tytułu niezdolności do pracy w łącznej kwocie 10.880 zł netto.

Sąd zważył, co następuje:

Roszczenie powódki zasługiwało w znacznej mierze na uwzględnienie.

Regulacja art. 444 § 1 k.c. mówi, iż w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Na żądanie poszkodowanego zobowiązany do naprawienia szkody powinien wyłożyć z góry sumę potrzebną na koszty leczenia, a jeżeli poszkodowany stał się inwalidą, także sumę potrzebną na koszty przygotowania do innego zawodu. W cytowanym przepisie jest mowa o uszkodzeniu ciała lub wywołania rozstroju zdrowia oraz o utracie całkowitej lub częściowej zdolności do pracy zarobkowej albo zwiększeniu się potrzeb lub zmniejszeniu widoków powodzenia na przyszłość poszkodowanego.

W niniejszej sprawie pozwana odpowiada na zasadzie art. 435 k.c., który stanowi w § 1, że prowadzący na własny rachunek przedsiębiorstwo lub zakład wprawiany w ruch za pomocą sił przyrody (pary, gazu, elektryczności, paliw płynnych itp.) ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch przedsiębiorstwa lub zakładu, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej, albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności.

Ruch przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 435 § 1 k.c. obejmuje każdą działalność przedsiębiorstwa lub zakładu, a nie tylko taką, która jest bezpośrednio związana z używaniem sił przyrody. Wyrządzenie szkody przez ruch przedsiębiorstwa ma miejsce zarówno wtedy, gdy szkoda jest następstwem użycia sił przyrody i pozostaje w związku przyczynowym z niebezpieczeństwem wynikającym ze stosowania sił przyrody, jak i wtedy, gdy pozostaje w związku z ruchem przedsiębiorstwa jako całości. Odpowiedzialność przewidziana w art. 435 k.c. powstaje bez względu na winę prowadzącego przedsiębiorstwo/pracodawcy, choćby wpływ na powstanie szkody na osobie miał również poszkodowany/pracownik (II PK - wyrok SN z dnia 18 stycznia 2012r.).

Sąd przyjął, że pozwana odpowiada na zasadzie ryzyka. Co prawda nie sam pracodawca był wprawiany w ruch za pomocą sił przyrody, ale stworzył on pracownikowi warunki pracy wykonywanej na rzecz pozwanego takie, które spełniają to kryterium.

To na pracodawcy ciąży obowiązek dostarczenia pracownikowi sprawnych technicznie środków produkcji i takie zorganizowanie pracy, aby była ona bezpieczna (art. 15 k.p.).

Gdyby przyjąć konstrukcję odpowiedzialności na zasadzie art. 415 k.c. pracownik mógłby dochodzić jedynie odszkodowania czy zadośćuczynienia na drodze cywilno-prawnej przed Sądem cywilnym od (...), a droga dochodzenia jego praw przed sądem pracy zostałaby odebrana, mimo tego, że pracował w takich samych warunkach jak pracownik

(...), który pełnię praw zachował. Taka sytuacja prowadziłaby do dyskryminacji pracowników pozwanej i byłaby niezgodna z zasadami współżycia społecznego.

Zgodnie z art. 6 k.c., stosowanym również do stosunku pracy na podstawie art. 300 k.p., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Z powyższego wynika, że to na powódce ciążył obowiązek wykazania szkody. W ocenie Sądu obowiązkowi temu powódka podołała. Powódka wskazywała, że utraciła częściową zdolność do pracy. Wskutek tego poniosła straty finansowe i wykazała przesłanki zasądzenia odszkodowania. Pozwana zaś nie zwolniła się od odpowiedzialności za szkody wyrządzone przez zakład wprawiany w ruch za pomocą sił przyrody - a takim jest pozwana. Pozwana zatrudnia kilkudziesięciu pracowników jako operatorów suwnicy, drugorzędne znaczenia ma zaś kwestia tytułu prawnego do tych urządzeń. Istotne jest bowiem faktyczne kierowanie przedsiębiorstwem lub zakładem dla siebie, niezależnie od posiadanego tytułu prawnego do zarządzania. Dodatkowo odpowiedzialność odszkodowawcza pracodawcy oparta na zasadzie ryzyka (art. 435 § 1 k.c. w zw. z art. 300 k.p.) powstaje bez względu na winę pracodawcy prowadzącego przedsiębiorstwo wprawiane w ruch siłami przyrody, jak również bez względu na to, czy szkoda nastąpiła w warunkach jego bezprawnego działania lub zaniechania. Sąd uznał zatem roszczenie o odszkodowanie słuszne co do zasady.

Z zeznań świadka B. , powódki oraz korelujących z nimi dowodów w postaci wydruków z przelewów bankowych wynika, że powódka otrzymywała od pozwanego dodatkowe wynagrodzenie, średnio po 450 złotych netto miesięcznie. Powódka świadczyła wówczas pracę dla pozwanej wykonując te same czynności co w ramach stosunku pracy. Z tych przyczyn Sąd przyjął, że byłaby to praca w nadgodzinach w przypadku prawidłowych uregulowań prawnych pomiędzy pracodawcą a pracownikiem.

Przechodząc do arytmetycznego wyliczenia szkody doznanej przez powódkę, Sąd uwzględnił, że otrzymała ona zasiłek chorobowy w łącznej kwocie 5.437,29 zł netto., świadczenie rehabilitacyjne w łącznej kwocie 12.932,11 zł netto oraz rentę z tytułu niezdolności do pracy w łącznej wysokości 10.880 zł netto. Łączna wysokość otrzymanych świadczeń stanowiła więc kwotę 29.249,40 zł netto. Powódka utraciła zaś wynagrodzenie w kwocie 35.000 zł (35 miesięcy x 1.000 zł netto) oraz wynagrodzenie z tytułu godzin nadliczbowych w kwocie 15.750 zł netto (35 miesięcy x 450 zł netto). Łącznie z tytułu wynagrodzenia powódka straciła więc kwotę 50.750 zł netto. Pomniejszając tę kwotę o faktycznie uzyskany dochód, uznać należy, że powódka poniosła szkodę w wysokości 21.500,60 zł netto.

Sąd miał na uwadze, że powódka ma zachowaną częściową zdolność do pracy, w związku z tym, słuszny jest zarzut pozwanej, że powinna się przyczynić do zminimalizowania szkody. Tym samym Sąd pomniejszył wartość szkody o kwotę 2.000 zł (4 x 500 zł stanowiąca połowę minimalnego wynagrodzenia) za 4 miesiące 2013 r.

W oparciu o powyższe Sąd uznał, iż roszczenie jest częściowo zasadne i zasądził od pozwanej na rzecz powódki, na podstawie powołanych przepisów, kwotę 19.500,60 zł.

W pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu.

W związku z tym, iż pozwana przegrała sprawę, Sąd na mocy art. 98 § 1 k.p.c. i § 12 ust. 1 pkt. 5 w zw. z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 1.476 zł, w tym kwotę 276 zł podatku VAT tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Z uwagi na fakt, iż powódka została zwolniona od kosztów sądowych ponad kwotę 30 zł, a pozwana przegrała sprawę, na mocy art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 i art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych należało nakazać pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Rybniku) kwotę 1.076 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu.

Rygor natychmiastowej wykonalności Sąd nadał wyrokowi w punkcie 1 na mocy art. 477² § 1 k.p.c. co do kwoty 1.600,00 zł tj. jednomiesięcznego wynagrodzenia powódki.

Pozwana spółka wniosła apelację od powyższego wyroku , zaskarżając wyrok w części uwzględniającej powództwo i rozstrzygającą o kosztach.

Zarzuciła naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art.435 par.1 kc poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że ma on zastosowanie do pozwanej podczas gdy nie jest ona podmiotem prowadzącym przedsiębiorstwo lub zakład wprawiany w ruch za pomocą sił przyrody.

Nadto naruszenie art.415 kc poprzez jego niezastosowanie w sytuacji , gdy podstawa odpowiedzialności pozwanej powinna wynikać z zasady winy, a nie z zasady ryzyka, naruszenie art.362 kc poprzez jego niezastosowanie w sytuacji, w której powódka pośpiechem i nieostrożnym zachowaniem przyczyniła się do wystąpienia szkody.

Nadto naruszenie przepisów prawa procesowego, które miało wpływ na treść rozstrzygnięcia, w szczególności art.217 par.2 w zw. z art.6 par.2 kpc oraz 162 kpc, poprzez dopuszczenie dowodu z zeznań świadka Z. B., jak również art.233 par.1 kpc poprzez niedostatecznie wszechstronne rozważenie zebranego materiału dowodowego jak również naruszenie art. 328 par.2 kpc.

Apelująca wniosła o zmianę wyroku i oddalenie powództwa w zaskarżonej części, bądź uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

Sąd Okręgowy zważył :

Apelacja jest uzasadniona. Sprawa nie dojrzała do merytorycznego rozstrzygnięcia.

Sąd Okręgowy podziela stanowisko apelującej, że w niniejszej sprawie doszło do naruszenia przepisów prawa materialnego tj. w szczególności art.435 par. 1 kc poprzez jego niewłaściwe zastosowanie oraz art.415 kc poprzez jego niezastosowanie.

Zgodnie z art.435 par.1 kc prowadzący na własny rachunek przedsiębiorstwo lub zakład wprawiany w ruch za pomocą sił przyrody (pary, gazu, elektryczności, paliw płynnych) ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch przedsiębiorstwa lub zakładu, chyba, że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności. Sąd I instancji przeprowadził w tym zakresie obszerne postępowanie dowodowe. A mianowicie miał do dyspozycji kopię koncesji wydaną poprzednikowi prawnemu pozwanej spółki, kopię decyzji ujednolicającej brzmienie koncesji z 16.02.2012r., uwzględniającej zmiany dokonane w okresie lat 1999-2012, kopię zaświadczenia GUS o numerze identyfikacji Regon zawierającej przedmiot działalności, zeznania świadków i stron.

W świetle przeprowadzonych dowodów Sąd I instancji ustalił, że pracodawca nie był zakładem wprawianym w ruch za pomocą sił przyrody, ale i tak odpowiada na zasadzie ryzyka . Jednocześnie podstawę odpowiedzialności łączy z winą pracodawcy , bowiem wskazuje, że to na pozwanej ciążył obowiązek takiego zorganizowania pracy aby była bezpieczna. Zresztą taką podstawę odpowiedzialności wskazywała początkowo powódka, wskazując w pozwie winę pracodawcy , który zaniedbał zapewnienie powódce bezpiecznych i higienicznych warunków pracy. Zostało wykazane, że pozwany nie jest zakładem wprawianym w ruch za pomocą sił przyrody , nie prowadzi również takiego zakładu na własny rachunek. W świetle przeprowadzonych ustaleń pozwana jest przedsiębiorstwem usługowym , w przeważającej części zajmuje się usługami. Nie zostało wykazane, że przedsiębiorstwo to jako całość opiera się na funkcjonowaniu maszyn i urządzeń przetwarzających elementarne siły przyrody, jak w szczególności paliwa, gaz i energię elektryczną na pracę i na rodzaje energii. Nie ulega wątpliwości, że pozwana nie musi korzystać z tak określonych sił przyrody, żeby osiągnąć swój cel gospodarczy określony przez opisany zakres działalności.

Do zastosowania art.435 kc nie wystarcza, aby przedsiębiorstwo lub zakład bezpośrednio wykorzystywał elementarne siły przyrody, lecz chodzi o procesy polegające na przetwarzaniu energii elementarnej na pracę lub inne postacie energii, co wymaga użycia maszyn i innych urządzeń przetwarzających. Jak to wyjaśnił Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12.07.1977r IV CR 216/77 (OSNCP 1978, Nr 4 , poz.73), przy ustalaniu zakresu stosowania art.435 kc należy brać pod

uwagę trzy elementy: stopień zagrożenia ze strony stosowanych urządzeń, stopień komplikacji przy przetwarzaniu energii elementarnej na pracę oraz ogólny poziom techniki.

Zastosowania jako źródło energii siła przyrody (a więc z wyłączeniem sił człowieka lub zwierzęcia) powinna stanowić siłę napędową przedsiębiorstwa lub zakładu jako całości. Nie wystarczy więc posługiwanie się siłami przyrody tylko dla działań wspomagających. Inaczej rzecz ujmując, użycie w przedsiębiorstwie lub zakładzie poszczególnych maszyn zaopatrzonych w silnik nie daje podstawy do zastosowania art. 435 kc.

Zupełnie niezrozumiałe i bezpodstawne jest stanowisko Sądu I instancji, że przyjmując konstrukcję odpowiedzialności na zasadzie art.415 kc pracownik miałby odebraną możliwość dochodzenia swoich praw przed sądem pracy.

Zdaniem Sądu Okręgowego odpowiedzialność pozwanej w niniejszym procesie należy oceniać w kontekście winy. Sąd I instancji przeprowadził w tym zakresie obszerne postępowanie dowodowe, ale nie poczynił żadnych ustaleń, a w każdym bądź razie nie znajduje to odzwierciedlenia w uzasadnieniu wyroku. W toku kolejnego rozpoznania sprawy Sąd I instancji rozważy czy zdarzenie, któremu uległa powódka w dniu 04 stycznia 2010r. nastąpiło z winy pracodawcy, biorąc pod uwagę przeszkolenie powódki, zapewnienie odpowiedniego obuwia, zachowanie norm z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy, czy powódka przyczyniła się do wypadku, na podstawie dowodów już przeprowadzonych oraz nowych wskazanych przez strony.

Jeżeli zostanie przesądzona wina pracodawcy to Sąd I instancji winien szczegółowo uzasadnić zasadność zasądzonej szkody majątkowej.

Z uzasadnienia wyroku wynika, że szkodą są obniżone dochody z tytułu zasiłku chorobowego , świadczenia rehabilitacyjnego i renty za okres od 7.09.2011r. do lutego 2013r.

Pozew został złożony w styczniu 2013r. Z uzasadnienia wyroku nie wynika za jaki okres Sąd uwzględnił szkodę dotyczącą różnicy w dochodach w związku z pobieraną rentą.

Słusznie podnosi strona apelująca, że treść uzasadnienia Sądu I instancji uniemożliwia odtworzenie rozumowania Sądu i utrudnia kontrolę wydanego orzeczenia.

Mając powyższe na uwadze i fakt, że Sąd I instancji nie rozpoznał istoty sporu Sąd Okręgowy uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał do ponownego rozpoznania po myśli art.386 par.4 kpc.

Sędzia Przewodniczący Sędzia

SSO Barbara Kubasińska- Malcher SSO Barbara Kuźdrzał- Kiermaszek SSO Maria Olszowska